

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVÉPÁRT KÖZLÖNYE

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hétfőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek: helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 10 ft. Félévre 6 ft. Negyedévre 2 ft. 50 kr. Egy hónapra 1 ft.

Hirdetési díj: öt hasábos pótisor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s több ízben megjelent hirdetéseknek lemondás történetétől hátrébb minden hirdetés után 30 kr. Nyitási költségek minden sora 20 kr. A hirdetések elvételét követően a kiadó iróháza vétetnek fel.

Debreczen, május 28.

A sajtó könyves szemekkel áll Zichy Viktor gróf halálós ágyánál. Valamennyi ellenzéki lap megrendülve, borzadva tekint a véres tragédia utolsó felvonására felé s nincs a ki legmélyebb részvétét ne fejezné ki a szerencsétlen áldozat iránt.

Nincs semmi okunk kétkedni, hogy ez általános részvét valóban őszinte szívből jön. A látvány mellett, midőn összetörve, megalázva, átlított mellet, iszonyú kínok közt élet és halál közt vergődik a férfi, ki nem rég még életének virágzó delén, büszkén, a hatalom, a tekintély magas polcán állt, — e szörnyű látvány mellett elnémult a szemlélet gyűlölet s a politikai torzalkodás. Mindenki bevallja most, hogy az üldözött férfi, ki ellen formaszertü hajtóvadást indítottak, zaklatva, kergetve, megsebezve őt minden oldalán, míg csak végre össze nem roskadt a párbajban kapott golyótól, nem érdemelte ama rettenetes kinszenvedést, melyen keresztül kellett mennie.

Bevallják, hogy politikai okok szerepeltek az ellene irányzott támadásnál; a pártbent akarták suttani, a kormányférfit megbuktatni és megölték benne az embert. Ellene irányozták a közvélemény áramlatát, megfosztották becsületét s oda taszították, hogy ne maradjon egyéb választása, mint ölni vagy megöletni magát.

Mert hiába most a mennydörgés a társadalom balitétele ellen, a kasznó ellen, mely őt kigolyózta, a párbaj ellen, mely a középkorbeli ökölgőy durva hagyományára; mindez csak következménye, kifolyása volt annak, a mit a sajtó cselekedett. A gyilkos golyó ott lappangott már ama czikk betűi közt, mely először hurcolta pellengére Zichy Viktor gróf nevét.

Nem, azt a vért nem mossa le a késő bánat az ellenzéki sajtó kezéről. Elismerjük, hogy az elbukott ellenféllel szemben, ki a halál szélén áll, nemesen viselte magát e sajtó s a gyászos katasztrófa percében megtalálta az emberi érzés igaz hangját. De a mi megtörtént, azt meg nem történné nem tetheti többé semmi jóakarát, semmi földi, még égi hatalom sem.

Szolgáljon okulásul e szomorú eset mindazoknak, kik könnyelműen oda dobznak a papírosra egy szót, mely talán egy embernek egész életét fogja megölni s nem gondolják meg, hogy a toll ép oly gyilkos fegyver lehet, mint a tőr, vagy pisztoly.

Legyen ez elrettentő, intő példa azoknak, kiket heves vérek hamar elragad, kiket a pártzenvedély elkábít, vagy a kik politikai czélok elérése végett sokszor oly eszközökhöz nyulnak, melyekhez nyulni a privát életben tiltandó becsületétérésök. Legyen ez óvó példa arra, hogy őrizze meg a sajtó nemes hivatását, harcoljon elvekkel elvek ellen, küzdjön lelkeknek egész erejével azért, a mit igazságnak ismer; de ne aljasuljon le pettyeshordóvá s ne feszegetse a magán becsület dolgait, ne törjön pálczát senki fölött megmondó.

latlanul. Mert könnyű a becsületet elrabolni, de nehéz azt visszaadni.

A képviselőház tegnapi ülésén tárgyalás alá került a tiszai vasut megváltásáról szóló törvényjavaslat. A vasut megváltásának fontosságát maga az ellenzék is elismeri s elfogadta a javaslatot és a részletekben egyelőre csak a szerződés 5. pontja ellen emeltek kifogást, mely a társulat igazgatóságának fenmaradását és díjazását a tiszai vasutnak az állam által megváltása után is 10 évre megállapítja.

Ez ellen a kormánypártból is indítványt adott be Hegedűs Sándor, mely indítványba Tiszai Kálmán miniszterelnök is kijelentette, hogy bele nyugszik. E szerint a 400,000 frnti tartalék, melyet az igazgató tanácsosok a szerződésbe saját fizetésük fedezésére kötöttek ki, az állam tulajdonába megy és a társulat jelenlegi igazgatósága s felügyelő bizottsága a részvények teljes beváltásáig a felszámolás ideje alatt összes költségeikre legfeljebb 100,000 frntig terjedő összeget kaphatnak.

A magyar beruházási kölcsönrre beérkezett ajánlatok felbontatták. A legkedvezőbb ajánlatot a magyar hitelbank és érdektársai tették, 106 frt 11 kr ajánlva fel minden 100 frt úvéérték után s így ezek ajánlata el is fogadtattak.

Zichy Viktor gróf haldoklása.

Budapest, máj. 27. A gróf mindinkább aggasztó állapotát a legmélyebb rokonszenvvel kísérő egy nagy közönség mint a sajtó. E percében már Zichynek nincs rossz akarója. Kibékült vele mindenki, s nagy szenvedésben vele érez, s szívből óhajta felgyógyulását.

Állapotáról így írnak: Megrendítő a látvány mit a beteg nyújt, kínos vonaglás között buzza keresztül a perczeket, majd midőn órákig fekszik csaknem élettelen mozdulatlan állapotban. A néhány nap előtt még fényes szengolyó most megtört, homályos, üveges, ólomszínű; fehér belepotek a vérsárgaság, szeméi melyen besüllyedtek homloka alá, s midőn a fájdalomtól összevont redők alól kitékint, palántása olyan, mint egy jalkiáltás. Beszélni már nem tud. Alig, hogy lélekzetet vehet, mihejt szól, rögtön fulladoz, s kénytelen elhalgatni.

A látás érzékét kivéve, mindenki érteke eltempult már, s csak halk nyöszörgése mutatja, hogy még érez, s szenved nagyon. Ha szólanak hozzá, csak a türelős kiabálást hallja, s arra is olyan mozdulatot tesz, mintha a mit mondanak neki, megérteni képes nem volna. Ez a halál végső küzdelme, s ily állapotban feküdt ma reggel, miután többször felriadt kiáltva, hogy: „Óh Istenem segíts!”

A fogatok egymást érik a Damjanics-utcai palota előtt. Tiszai Kálmán a tegnapi délután tett látogatást s a gróf mindkét ízben néhány szót váltott vele. Majláth Gy. hosszabb ideig időzött a beteg ágyánál. A gróf tegnap meggyónt s felvette a haldokló szentséget. Ajtáson imádkozott a gyóntatóval s aztán magában is. A halál bekövetkezése minden pillanatban várható.

A belügyminisztérium hivatalnokai tegnap részvétirát intéztek a grófnak.

Vád és bocsánatkérés.

Debreczen, május 28. Olvasóink bizonyosan emlékezni fognak, azon botrányos esetre, midőn Németh Albert a mártius 2-ki képviselőházi ülésen Eber Nándor képviselő becsületét megtámadta. Az

zal vádolta ugyanis, hogy Eber Nándor mekkorai korában az ötvenes évek elején Konsztantinopolyban Prokesch-Osten osztrák nagykövetségnek bemutatatta magát s ennek pártfogása és ajánlata mellett lett a „Times” levelezője a Krim háború alkalmával s nyert angol ezredesi rangot.

Eber Nándor annak idején nyilvánosan visszautasította e vádakat és a tegnapi ülés országgyűlésen teljes elgöttét kapott magától Németh Alberttól, ki az előbb fenthangon nagy dobszó mellett ujjonva kikáltott vádakat szépen bocsánatot kért.

Bocsánatot kért, mert a saját maga utánjárása után kislit, hogy vajnai alapítvány illeték Eber Nándort.

Nagyon jellemző a tisztelt ellenzék részéről, hogy Németh Albertet teljes igazolás közben gyakran zavarták meg s nem esett inyök szerint a vád visszavonása.

A közbeszólásokat így hallgattatta el Németh: „Ennek így kell megtörténnie. En ez ügynek magam vagyok illetékes bírāja. Hogy fölszólalok, az igazságérzet és saját szívem sugallata ösztönöz. En ezt legjobb barátimmal, a párt tagjaim közül senkivel sem közlöttem, nem is láttam közlendőnek, mert én azt tetszem, a mit nekem a becsületesség utja és a lelkiismeret parancsol.” (Tetszés.)

Ezek után teljes hitelt ad annak, hogy Eber soha Prokesch — Osten B. szalonjában meg nem forult.

Eber Nándor az őszinte és férfias nyilatkozatra tökéletes meglegedését fejezte ki a megnyugtató megoldás felett.

Külföld.

A görög határkérdés. Az osztrák-magyar kormány már beleegyezett a francia kormány részéről tett indítványra, hogy a görög határkérdés elintézésé czéljából utókonferencia jöjjön létre, miután előbb Németországgal az iránt összekötötésbe helyezte magát. Németország az összes hatalmak beleegyezésének kikötése mellett szintén késznek nyilatkozott az indítvány elfogadására. Oroszország és Olaszország beleegyezése minden kétségen felül áll.

A francia szenatus S a y t 147 szavazattal 9 ellenében elnöknek megválasztotta.

A Weimar-féle nagy nihilista pörben már meghozott az ítélet Pétervártól. E szerint Mihajloff és Saburoff halála, Dr. Weimar pedig 15 évi szibériai kényszermunkára ítéltetett.

Az olasz parlament megnyitottat. A trónbeszéd a keleti ügyekre nézve a hosszú béke fenntartása mellett fejezi ki óhaját.

Napi hírek.

Urnapij tegnap rendkívül kedvezett az időjárás. Egész napon át szépen sütött a nap, s a mulatóhelyeket ellepte az ünneplő közönség. Természetesen legtöbben a nagyerdőre rándultak ki, hol délután a lövésztársulat tombolajátékok is rendezett. Reggel a róm. katedrális templom csaknem zsúfolásig tele volt a szerzetesek alatt. Mozsárgyűköt süttötek el s egy egész zászlóalj katonaság vonult ki a templom elé. A katonaság kitünően sikerült felvonulását a nagy piacon óriási ünnepi díszbe öltözött közönség nézte.

A bihari megyei orvos-gyógyserzés és természet tudományi egyület, és a debreczeni orvos-gyógyserzés egyület holnap szombaton május hó 29-én d. u. 4 órakor Debreczenben a városba nagytanácsstermben együttes gyűlést tartanak. A gyűlés fő tárgya a tisztviselő orvos-gyógyserzés egyesületének alapszabályi tervezetének megvitatása s elfogadása feletti határozás leend. A gyűlés programja: 1. Megnyitó beszéd. Dr. Popper Alajos elnöktől. 2. A meghívott egyület irásbeli nyilatkozata. — 3. A Tiszavidéki orvos-gyógyserzés együletének alapszabályi tervezetének megvitatása. Megalakulás és a szövetségi közgyűlés legközelebbi helyének kitű-

zése. 4. A magyar orvosok és természetvizsgálók központi választmányának meghívója. 5. Értekezés a reflet hűdésekről beteg bemutatással Dr. Ujfalussy Józseftől. 6. Előadás a pögygyógyászat köréből Dr. Konrád Márk tanártól. 7. Indítványok. A gyűlés nyilvános, s városunk közönségének ez iránt érdeklődő tagjai szívesen láttnak.

A népkerti sátor felépítésével javában sietnek, úgy hogy az néhány nap múlva kész lesz. Reméljük, hogy így már nem sokára nyári táncmulatságot élvezhetünk benne. A sátor ép oly ügy készítették el, mint a hogy ezeltolt volt.

Az első jutalomjáték Nagyváradon. Jövő szombaton azaz holnap lesz Jörök-Szakáll Róza asszonynak, szintársulatunk előrendű tagjának jutalomjátéka, mely alkalommal Csiky Gergely „A proletárok” című ottani színműve adatik elő, — és pedig az ottani színpadon először.

A főiskolai felbőb tanulók szepirdalmi önképző egylete jubileuma alkalmára, mint értesülünk több országos hírd férfiak között Csengeri Antal a m. tud. academia alelnöke is meghívatik, mint a ki a debreczeni főiskolai tanuló korában az egylet egyik működő tagja volt.

A csolnákazó egylet helyiségét napoként több több közönség látogatja. A tő szép tiszta vízzel szinig tele van, a part pedig a tavat gyönyörűen díszítő zöldelő fákkal van körül ültetve. Naplemente előtt és utána többen keresik fel e helyet s keresnek a csolnákázásban — e sok élvezetet nyújtó kedves mulatságban — szórakozást. Ugy halljuk, hogy valamelyik napon a csolnákazó egylet ünnepélyesen zene mellett fogja megnyitni a helyiséget s az alkalommal úgy fog intézkedni, hogy ott sert, bort és hideg ételeket is lehesen kapni s egyáltalában az elnökség egyelőbb lendületet kíván adni a csolnákazó egyletnek. Ideje is van.

A debreczeni III. választókerület függetlenségi párti választói, mint az „Égvetérség” közli legeslegújabb elhatározás szerint, — miután az eddigi jelöltek nem fogadták el a jelöltséget gróf T e l e k y Sándornál is próbát tesznek s őt is felkérlik a jelöltség elfogadására.

A debreczeni főiskolai türelő egylet holnap tartja utolsó majálisát. E majális bizonyára koronája lesz azon nyári táncvigalmaknak, melyeket a főisk. türelő-ifjúság felállása óta évenként rendezni szokott. Ezután a türelő egylet, mint egylet megszűnik létezni. Szép, dicő multja volt, melyre az utódk mindig büszkén emlékezhetnek vissza. Sokat tett, sokat fáradozott a város s a közjó érdekében, s még sok, nagyon sok éven át fogják emlegetni. Volt alkalommal megszémlélni a sátrort, melyet a majális rendező ifjúság maga készített s mondhatjuk, hogy az rendkívül díszesen van elkészítve s beisejét, — melynek talaja szépen ki van egyengetve a tánczó ifjúság kényelmére — számos virág csokor kellemes illata lepi el. Nem kevesebb izléssel vannak felszerelve a mellék sátrak, a b o r sátor stb. . . De ne áruljunk el előre mindent. Majd holnapután.

A kondorosi hid. A Vámos pécsei uton a kondorosi hid oly rozszant járhatatlan állapotban van, hogy a közlekedést a legnagyobb mértékben veszélyezteté. A hidnak nincs karfája, keresztül-kasul lyukak, s jésztőleg inog. — Reméljük, hogy kiigazítására nézve megfognak tétetni a kelő intézkedések.

Czegváitozás. Hertzka P. gabona termény-, bizományi és ügynöki üzlet tulajdonos árát értesít hogy az üzletében évek óta mint érdektárs közreműködött Térey József ur üzletéhez nyilvános társasági tagul lépett be. Ezután tehát a jó hírnévért örendő üzlet „Hertzka P. és Térey” törvényszékiileg megváltott czég alát folytatatik.

Messalliance egy urakodó családban. Az egykori hannoveri király legifjabb leánya már régen szerelmes egy Volger nevű hannoveri főhadnagyba. Most, hogy nővére az angol királyné partfogása és segítése mellett nálul ment Páris urhoz, s jelenleg Claremontban élék a mézes heteket, — a fiatal hercegnő

nő is neki batorodott s Vogler ur neje akart lenni, ami természetesen a völgegyelölt polgári származása miatt minden akadály nélkül menni nem fog.

Széchenyi-szoborpör. A szoborhizottságnak, mely megérte létrehozás örömét, van egy szomorú kötelessége is: pört kell folytatni az elhunyt elnök, gr. Waldstein János özvegyével. Történet ugyanis, hogy mikor már a magas talpazatra megrendelték a maut-hasánsi márványt a nemes gróf azt mondta, hogy sokkal szebb és szilárdabb volna bajor vörös gránitból emeltetni a talapzatot. A mint ma már láthatjuk is, hogy csakugyan szebb.

A tagok azonban ellenveték, hogy igen, de ez sokkal többe kerül. „Sebaj!” felelte a lelkese elnök, Széchenyi barátja, — a mi különbség lesz, én azt a saját országomból fedezem. E nemes ajánlatot rögtön jegyzőkönyvbe foglalták, ő maga aláírta s mások hiteltelíték. Mielőtt azonban a külföldet kiderült volna, a gróf elhunyt. A bizottság utóbb, midőn megtudta, hogy mennyi a különbség, felszólította az özvegy grófnét, (ki férje után vagy nyolcvanezer forint évi jövedelmet örökölt), hogy lenne kegyes kifizetni a vagy ötözfélézer forintnyi különbséget. Az özvegy grófné azonban vonakodott ily kegyes lenni. A bizottság tehát megette a lépéseket a pör megindítására.

A végzetes párbajról beszélik, hogy nem Bálkospalotán, hanem a lövészenyvent ment volna végre. Kétszer lötték s először nem találtak. Mikor gr. Széchenyi B. átadta Zichynek a pisztolyt, ez megajajolva mondta: „Közönség! A pisztolyok, hir szerint, a gróf Bathányi Elemérrel voltak s a mende-monda hozzá teszi: ugyanezekkel lötték meg Perzel Aurélt és Verhovay Gyulát is. Midőn Zichy összerogyott, gr. Károlyi Pista akkor is helyén maradt s Széchenyi Béla intett neki kezével, hogy távozzék. Ekkor eltávozott; délután mint mondják, névjegyet küldte a sebesült lakására s este elutazott.

Tréfa az oroszlanál. Az amerikai lapok különös esetről írnak, mely a napokban történt egyik philadelphiai színházban. Egy drámat adtak s ebben egy oroszlanál is volt szerepe. Szükségletlen említeni, hogy az oroszlan erős vállalkotában volt. Talán nem volt meglegedése szerepével vagy mi, az oroszlan egyszerre csak elkezd borzasztóan ordítani. A színpadról mindenki kiszaladt. E sikertől felbátoritva Néző, az oroszlan nekirohant kaitikájának s pár vasat darabokra tört. A halgatóságot iszonyú rémület szállta meg s hanyatlomok rohant ki a színházból. A kik az ajtókon nem férték ki, azok az ablakokon ugáltak ki. A közönséget valamennyi színész és színésznő követte. Tíz percz alatt a színház egészen kiürült s senki sem maradt benn Nézőn és szelidítőjén kívül. Néző csendesen lefeküdt kilitkájában, a szelidítő pedig torka szakadtából nevetett s sikerült s szerinte nagyon szellemes tréfán. E szerepe a közönség elriasztására már régóta oktatta a szelidítő Nézőt. Bizony még amerikusok is vastag tréfa.

Roppant jégeső pusztította el néhány nap előtt a Lajta melletti Bruckot és környékét, összesen tíz tonu határát. A jég az aratást tökéletesen tönkretette, a nyári ügy, mint a téli vetés elpusztult, legfeljebb, ha egy kis gyümölcs és szőlő fog teremni a viharosjuttató vidéken. A kár, bár még eddig föl nem becsülték, több száz ezer forintra tehető.

Kiszolgálás a nagyerdői fürdőházban. Nem szólna nekünk fel, ha tegnap már másodízben nem tapasztaltuk volna, hogy a vendéglői helyiségben a kiszolgálást fúrhetlen. A vendégeket, kik ünnepnapokon meghaladják a 300-at, három, vagy négy pinczér szolgál fel ha tudná, de nagy zavarában nem tudja, hogy kinek vigyen előbb. Egyiknek másikkal, már a nyelve is csaknem kint lógott a sok ide-oda fukuszásban. Egy-egy „m i n d j á r t” kiáltással kellett a vendégeknek megelégednie s csak egy fél óra vagy egy óra múlva juthattott véletlenségből egy pohár sörbe, ha p. o. a pinczér kezéből erővel vette ki. — Egy pár érdekes mozzanat is adta elő magát. Elbeszéljük: — Pinczér!

A „Debreczeni Ellenőr” tárczája

Az árvaházból.

(Elbeszélés.) Vértási Arnoldtól. (Folytatás.) Ugy véli, hogy elég lesz ennyi s minden további magyarázat helyett csak annyit mond: — Majd beszélünk még erről... majd beszélünk.

S távozásközben nyájasan megcsipi a fiatal leánynak orcáját.

Etel kisse elpirul, aztán nyomban elsápad. Bámuvá, ijedten néz a nyajas, kövér ur utána s azon este a kisebb gyermekek, mikor lejönnek vacsorálni, féltékeny suttogják egymás közt, hogy Etel sir; de egyikük sem mer szólni róla a zsémbes, vén kisasszonynak.

— Hol van Etel? — kérdezi végre a kisasszony. Akkor jön Etel. A nevelőné egy pillantást vet reá s látja, hogy szeméi ki vannak sírva.

— Mi történt, Etel? — Semmi, — felel az komoran. A vén kisasszony nem kérdezősködik tovább. Fonnyadt arca most egyszerre mintegy megfújul és átszellemül vámai benső gondolatától és hangja csodálatosan megalapított rezeg, amint halkan oda hajol a fiatal leányhoz: — Nehéz, terhes vándorlás ez élet; de van egy csillag, mely fényt hint utunkra. Nézz föl. Nézz mindig föl. Ott az ideál.

A fiatal leány nem felel. Arca zord és sötét marad, szeméit lesüti. Ó nem ismeri azt a csillagot, nem érti azt a nyelvet.

III. A kurátor ur nemskóra világosabban is kifejezte magát, mint a menyit kifejezett az a nyajas csipé a fiatal leány orcáskáján. Nem ment ugyan a dolog nagyon könnyűen, s az érdemes ur leuembernek sok szóra volt szüksége, míg megértethette a nagytiszteletű esperessel, hogy mit akar. Mert először is a nagytiszteletű urral kívánt szólni ebben a tárgyban.

Végre azonban mégis megértette az esperes.

— Hüm... hát újra házasodni tetszik? Derék... És épen intézetünkben tetszik kiválasztani élete párját a leányzót... Nagyon

derék. Buzdításul szolgálhat a többinek, hogy jó magaviselet mellett mily szerencse várhat rájuk.

— Azaz, hogy ha a leánykánk is úgy tetszik és nincs ellenvetése, — dadogott a kurátor ur, ki mégsem volt egészen biztos, vajlon a leány is oly szerencsének tartja-e azt, mint a nagytiszteletű esperes ur.

— Ellenvetése? — mordult föl az esperes; — már micsoda ellenvetése lehetne? Keresztény alázatosságban neveltettek a leányok s nagy szerencse olyan szegény árvának, ha ilyen tisztes, tekintélyes állású férfi magához emeli méltónak tartja.

— Csak a korra nézve véltém... a korra nézve, — hebegett a tekintélyes állású férfi; — ámbar azon véleményem vagyok, hogy a férfi legyen öregebb mint a nő és azt is mondhatom, hogy első feleségem semmiben sem szenvedett hiányt. Vagyonom hállistennek elég arra, hogy uriasan megéjlek és gyerek sem maradt a boldogultól...

— Az esperes ur félbeszakította a mentegelőzót.

— Elég, elég. Az egész város ismeri, becsül tekintetes Hajmási urat. És mikorra lenne kitűzendő az esküvő?

— Előbb a leány beleegyezéséről kell

meggyőződnünk, — véite szerényen a kurátor ur.

A derék férfi némi aggodalmakat táplált, mindamellett, hogy vagyona hállistennek elég volt az urias megelésre és tükre is biztatta, főképp ha vasárnap megborítottak s hegyesre kipördötte kurtá bajuszát.

Halotta ugyan elégsezer, ha nők társaságban megfordult, hogy még „javában levő” férfi s tapasztalta azt is, hogy akárhová megy, mindenütt szívesen látják, sőt nem egy csinos leány és özvegy menyecske mosolyog rá sokat jelentőleg; de azért mégsem volt bizonyos a kurátor ur, vajlon Etel mit fog mondani?

Valami sajtóságság aggodó érzés gyötörte a mosolygó kövér urat, mintha attól féne, hogy a fiatal leány nemmel is felelhet. Igazán különös volt az, az az aggodás. Mintha a szegény árva leány, kinek a világon senkije, a gyermek, ki mitsem ismer a világból, ez a kis korától megáldott, boldogtalan leány, a rongyos czépcésében, a rut, ócska, szűs ruhában, az az engedelmességhez szokott félénk, alávető természetű visszautasítható a kínálkozó szerencsét!

Annyira képtelen gondolat volt az, hogy a nagytiszteletű esperes nem is véite számításba e lehetőséget s úgy adta elő a dolgot

az ifju leánynak, mint az isteni gondviselés különös átadását, melyet a szegény árva bizonyára hálás köszönettel fogad.

— Bizonyára, — liheg Etel oly halkan, hogy alig lehetett érteni.

Szeméi földre sütte maradtak. Némán, mozdulatlanul állt ott, csak ajkai szele rángatózott kisse s egymáshoz nyakán is közel álló sűrű szemöldökei, melyek szintelen haragos kifejezést kölcsönöztek arcának, most még őszöbözött húzódtak.

A nagytiszteletű esperes ur elvégezték tekintette a dolgot. De a nevelőné, ki bámulva nézett majd a nagytiszteletű urra, majd a fiatal leányra, koránsem tartott még oly határozottan elvégezték mindent s midőn az esperes ur eltávozott, a vén kisasszony kétkedve, várakozva fordult Etelhez: — Igaz, hogy te csakugyan kész vagy férjhez menni ahhoz az emberhez?

A fiatal leány egy darabig hallgatott, aztán komoran, dacosan emelte föl lesüti szeméit.

— Igaz. A vén kisasszony nem szót. Elordította fejét. Csak magában gondolta megvetőleg: — Köznapi lélek.

(Folyt. köv.)

